

JOZEF LEIKERT
Mulandóság

XI.
*Árral szemben úsznak
a próféták.
Bölcs öregek ők,
akik átlátnak minden akadályon.*

*Gyökereikkel már megkötötték a földet,
hogy ki ne hulljunk a sírunkból.*

*A terítéket tiszta
abroszon kapták.*

*Csak mi fröcsköltük be
a vasárnapi nyúl vérével.
Előbb simogattuk –
fültövön vágtuk azután.*

*Bundáját
kiszáritjuk, s eladjuk
egy nyúlbőrkereskedőnek.*

*Reggeli imára
várnak a fázós harangok.*

XV.
*Péter is
háromszor tagadta meg Jézust,
mielőtt a kakas megszólalt.*

*Egy gyertya karcsú lángjával
elsírta magát,
és könnyeivel telefröcskölte
a földet.*

*Hányszor
tagadtuk meg mi is őt,
s még csak bele sem vörösödtünk.*

*Mint amikor ebédünket
újságpapírról fogyasztjuk el,
mely letépett lábú,
kiszakított szívű
háborúról ad hírt.*

*A mi vidékünk fölött is
átsuhan
a fekete lepke.*

*Kapjuk el, akár a denevért,
s tűzzük a hajunkba.*

Változatlanul többször is eláruljuk még magunkat.

*XLI.
Csábos liliomszirmok
mindenfelé.*

*S a katedrálisok oszlopait megtámasztó
nehéz illatok.*

*Közülük csupán egy hordozza a terhet,
a többi dísz.*

*Fontosabb az oltáriszentség rejteke,
hová a szív megpihenni tér.*

*Lapozgatod az életet,
mely nem kedveli a vallomásokat.*

*Legszívesebben zörgő
kerékpáron érkezik –
bekötött szemmel is.*

*Fülszaggató némaság –
beleáll a szentek szobrairól
alászálló porba.*

*Hamisan énekel az orgonista,
félrebillentek hangszerén a sípok,
s szakadt a fűjatója is.*

Az árnyéknak is megvan az árnyéka.

*Köd utánunk,
köd előttünk.*

*Csak mi égünk
esők-táplálta
lobogó lánggal.*

Túl korán van túl későn.